

den på tværs af landegrænserne, at alle gode kræfter samles om at bekæmpe sygdommen og begrænse dens udbredelse. Det ville være aldeles uacceptabelt, hvis et enkelt land modsatte sig at deltage i samarbejdet herom eller afviste at udlevere alle nødvendige informationer til Verdenssundhedsorganisationen og dens medlemslande. Men lige så uacceptabelt, ja faktisk oprørende, er det, at Danmark sammen med andre lande gennem flere år har afvist Taiwans indtrængende anmodninger om at blive optaget som deltager i det internationale samarbejde om sundheden.

5. Danmarks officielle begrundelse for at afvise Taiwans deltagelse i det internationale sundhedsarbejde

Danmark har tidligere afvist at støtte Taiwans deltagelse i det internationale sundhedsarbejde

Det er bemærkelsesværdigt i betragtning af, at Taiwan er en moderne og demokratisk ledet nation med et tidssvarende sundhedsvæsen, og at Danmark ikke har udtrykt nogen betænkeligheder ved at deltage i samarbejdet i WHO med en række lande med tvivlsomme regimer, f. eks. Nordkorea og andre diktaturstater. Set i lyset af de foran under punkt 3 nævnte forhold, bl.a. det samarbejde, der er etableret mellem Europa-Kommissionen og Taiwan, er det uforståeligt, hvis Danmark fortsat vil afvise Taiwans rimelige ønske om af deltage også i internationalt sundhedssamarbejde. Taiwan er en stor nation, der med 23 millioner indbyggere er større end de fleste af WHO's medlemslande. Taiwan har et anerkendt sundhedsvæsen med en høj sundhedsstandard og en høj levealder. Dansk Folkeparti mener, at der er mange stærke grunde – ikke kun sundhedsmæssige, men også folkeretlige – til at revurdere Danmarks holdning.

For overblikkets skyld refereres i det følgende de hovedsynspunkter, der har været fremme i Folketingets behandling af spørgsmålet om Taiwans deltagelse i det internationale sundhedsarbejde.

I 1999 bad Birthe Skaarup (DF) udenrigsministeren oplyse, om regeringen ville arbejde for, at Taiwan kan blive optaget som medlem af WHO og i benægtende fald oplyse om årsagen hertil (Spm. nr. S 823 af 17. december 1999).

I begrundelsen blev der henvist til, at Danmark går i spidsen, når nye lande anerkendes, eller når nye lande ønsker optagelse i internationale organisationer. Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) afviste med henvisning til den danske etkinapolitik.

Dansk Folkeparti fremsatte i april 2002 beslutningsforslag nr. B 90, hvor regeringen blev opfordret til at støtte, at Taiwan opnår observatørstatus i Verdenssundhedsforsamlingen i Genève.

Regeringen afviste forslaget, idet udenrigsministeren (Per Stig Møller) ved 1. behandling udtalte: »Jeg skal på regeringens vegne opfordre Folketinget til at afvise det fremsatte forslag. Tildeling af observatørstatus vil ikke stemme overens med Danmarks og EU's etkinapolitik.

Ligeledes er det tvivlsomt, om Taiwan passer ind i de retningslinjer og den praksis, der har udviklet sig med hensyn til tildeling af observatørstatus i Verdenssundhedsorganisationen, WHO, og Verdenssundhedsforsamlingen, WHA, fordi kun stater kan ansøge om optagelse i Verdenssundhedsforsamlingen.

I Taiwans tilfælde gælder det, at et antal af WHO's medlemslande, som anerkender Taiwan og ikke Folkerepublikken, på vegne af Taiwan har søgt om optagelse som observatører i gruppen af territorier. Der er her tale om, at områder, der ikke er ansvarlige for deres egen udenrigspolitik, kan blive optaget i denne kategori. Hidtil er kun Puerto Rico og stillehavsøen Tokelau under New Zealand blevet tildelt denne status som territorium. I modsætning til disse områder fører Taiwan jo i høj grad – og heldigvis for det – sin egen udenrigspolitik. Sagen har jo været søgt rejst i WHA siden 1997. Den har endnu ikke været til behandling, da der ikke har kunnet samles flertal herfor. Det ventes, at der igen ved samlingen i år vil blive stillet forslag om at behandle taiwansk observatørstatus. Jeg finder det vigtigt at opretholde EU-enighed i denne sag. EU støtter, at Taiwan inddrages i et internationalt samarbejde, i det omfang det er muligt i henhold til vores etkinapolitik, dvs. inddragelse i samarbejde, som ikke kræver anerkendelse som selvstændig stat – for ellers bryder man etkinapolitikken – eller indebærer anerkendelseslignende skridt. Og dér kan man jo tage et eksempel, hvor det er lykkedes; det er WTO-medlemskabet, som er et godt eksempel på dette.

I EU har det hidtil været holdningen, at taiwansk observatørstatus i WHA ikke stemte overens med EU's etkinapolitik. Sagen er i denne tid igen til drøftelse i EU-kredsen; der er bare ikke udsigt til enighed om at ændre EU's politik i denne sag.

I forbindelse med drøftelsen i EU sidste år op til den årlige samling i Verdenssundhedsforsamlingen besluttede EU at arbejde for at styrke samarbejdet mellem Taiwan og WHO om substansen – det, det drejer sig om. Der pågår således arbejde for at sikre, at Taiwan på det sundhedsmæssige område, som beslutningsforslagsstillerne med rette fremhæver som væsentligt, ikke kommer til at lide under ikke at have observatørstatus i WHO. Dette arbejde er ikke tilendebragt, men bl.a. fra dansk side søger vi i EU aktivt at fremme dette arbejde, så der snarest kan findes en